

3 Евангелля св. Марка

Аднойчы ў шабат, калі Езус праходзіў праз пасевы, вучні Ягоныя пачалі па дарозе зрываць каласы. Тады сказалі Яму фарысеі: “Глядзі, чаму яны робяць у шабат тое, што не дазволена?”. Ён сказаў ім: “Няўжо вы ніколі не чыталі, што зрабіў Давід, калі меў патрэбу і згаладаўся ён і тыя, хто быў разам з ім? Як увайшоў у дом Божы ў часы першасвятара Абіятара і ёў ахвярныя хлябы, якіх нельга есці нікому, акрамя святароў, і даў тым, хто быў з ім?”. І сказаў ім: “Шабат устаноўлены для чалавека, а не чалавек для шабату. Таму Сын Чалавечы – гаспадар шабату”. † *Мк 2, 23–28*

Умець дзякаваць

Паміж фарысеямі і Езусам часта адбываліся канфлікты. Спрэчкі ўзнікалі галоўным чынам на фоне ўяўнага незахавання Хрыстом закона Майсея. Хоць Збаўца неаднойчы паўтараў, што прыйшоў не каб скасаваць, а каб выканаць закон, Яго інтэрпрэтацыя не падабалася кніжнікам. Прычынай непаразумення было тое, што фарысеі засяроджваліся на літарых закона, а Хрыстос гаварыў пра яго дух.

У сённяшнім Евангеллі адбываецца падобны канфлікт. Езус тлумачыць, што не чалавек быў устаноўлены для шабату, а наадварот. Гэта павінен быць дзень, падчас якога асоба скіроўвае сваю ўвагу на Бога, разам з тым прыгадваючы ўласныя абавязкі перад Ім.

Святы дзень павінен быць часам, каб асаблівым чынам выказаць удзячнасць Богу за жыццё, здароўе, клопат, веру, збаўленне – за ўсё.

□ Ці памятаю, што павінен святкаваць святы дзень?

□ Ці здольны за ўсё дзякаваць Усемагутнаму?